

CARL MESTERTON ♣ MIISA LINDÉN
♣ ANNA-LISA MESTERTON

METSOLAT

Kohtalon tie

Carl Mesterton
Miisa Lindén
Anna-Lisa Mesterton

Metsolat

Kohtalon tie

SAGA Egmont

Metsolat – Kohtalon tie

Cover image: Shutterstock

Copyright © 1996, 2024 Carl Mesterton, Miisa Lindén, Anna-Lisa Mesterton and SAGA

Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727060279

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Päätettiin rakentaa tie. Kartalle vedettiin viiva. Viivan alle jäi viidesosa Leppävaaran tilan viljelysmaasta. Se jakoi tilan kahtia. Kainuulaisen maanviljelijän peruselinkeino oli uhattuna. Paluuta entiseen ei enää ollut.

Vuonna 1987, kun tämä tarina alkoi, Suomessa elettiin vielä aikaa, jolloin uskallettiin luottaa tulevaisuuteen. Mutta syksyllä 1991 asetelmat olivat jo muuttuneet, ja kasinotalouden seurauksena tulevaisuuden pelko lisääntyi päivä päivältä.

Metsolat-sarja, joka pääasiallisesti kertoo kainuulaisen suurperheen elämästä fiktiivisessä Hoikan kunnassa, on ajankuva Suomesta näinä aikoina.

Tämä kirja pohjautuu tv-sarjan 9 viimeiseen osaan, ja tässä tapahtumat sijoittuvat syksyn 1991 ja juhannuksen 1993 väliseen aikaan.

Minulta kysytään jatkuvasti, tuleeko Metsoloille jatkoa. En tiedä mutta toivon, että näiden fiktiivisten ihmisten elämä jatkuu – jos ei televisiosarjan tai kirjan muodossa, niin katselijoiden ja lukijoiden mielikuvituksessa.

Espoossa toukokuussa 1996.

Carl Mesterton

I

Syksy oli levittänyt keltaisenruskean viittansa Kainuun ylle. Sinne helman alle oli jäänyt Hoikankin pieni kunta. Toisten vaarojen joukossa Urjan vaaran paljaaksi parturoidut ja hissitolpilla keihästetyt rinteet olivat varsin synkkä näky. Vasta lumi röyhistäisi Urjan rinnan, mutta siihen menisi vielä aikaa ainakin pari kuukautta.

Aurinko sai Antin sihruttamaan silmiään. Hän painoi villakankaisen lakkinsa lipan alemmas otsan päälle, hieraisi punertavaa nenäänsä ja tuuppasi sitten kouransa mustan tikkitakin taskuihin. Pitkin ja melkein hartaan hitain askelin hän saapasteli Leppävaaran pihan poikki navettarakennusta kohti. Hän pysähtyi Erkin Volvon viereen, kurkisti autoon sisään ilman sen kummempaa tarkoitusta.

– Joo joo, hän mutisi, ja ilman sen kummempaa merkitystä jäi sekin. Hän oikaisi selkensä ja katsoi navettatoimiston ovea. Käsi etsiytyi hieromaan niskaa. – Joo joo...

Aivan kuin olisi kuullut isänsä sanat ja luullut tämän kutsuvan itseään, Erkki rämäytti oven auki ja astui ulos.

– Terve, mitä siinä pällistelet?

– Jaa minä? Antti näytti hölmistyneeltä.

– No, sinä sinä, Erkki hymähti ja tormuutti kiireisenä autoonsa. Hän oli jo vetämässä oven kiinni, kun Antti tarttui sen pieleen. – Mitä?

– Etkö sinä voisi lähteä viemään minut ja äidin sinne Ouluun Ristoa kahtomaan?

Erkin kapeille ja kalpeille kasvoille levisi ärtynyt ilme.

– En minä ehi, hän ähkäisi. – Minulla on hirveä kiire, kun Heikkikin on tulossa. Mikset aja ite?!

Auton ovi lämähti kiinni ja melkein samassa hurahti moottori käyntiin. Antti väistyi tieltä.

Volvon perä näkyi vielä peltojen välissä, kun Annikki tuli ulos aitasta. Harmaa, pullea mopsi seurasi häntä. Se meni läähättäen makaamaan varjoisaan kohtaan mutta tuijotti sieltä emännän jokaista liikettä.

Annikki laski pitkän ja kapean räsymaton kuistin kaiteelle ja kohotti sitten hiukan huivia otsaltaan. Erkin auto hävisi kokonaan kuusikon suojiin. Annikki vilkaisi synkän näköistä miestänsä, joka lähestyi aittaa.

– No, mitä? hän uteli samalla, kun läväytti maton kaiteen yli. Punaisista, keltaisista, vihreistä ja mustista raidoista tuprahti pölyä ilmaan.

– Jaa mitä mitä? Antti murahti aivan kuin ei muka olisi käsittänyt toisen kysymystä.

– Mitä Erkki sanoi?!

Antti potkaisi kivenmurikan rappujen edestä.

– Ei se ehi.

– Ai, Annikki kuulosti pettyneeltä. – Aina sillä on nykyään kiire. Risto on ollut toista kuukautta sairaalassa, ja hyvä jos Erkki on kerran käynyt kahtomassa.

Matto sai osakseen tavallista ankarammat ravistukset.

– Jaana ei oo käynyt kertaakaan, Antti sanoi.

– No, sen ymmärtääkin, kun niillä on niitä omia murheita.

– Joo joo. Antti hieraisi sänkistä leukaansa. – Ei taida löytyä tänä päivänä työpaikkoja pankinjohtajillekaan.

– Ei löydy ei, Annikki huokaisi kasatessaan mattoa. – Ne on nyt semmoset pahat ajat. Voi voi sentään...

– Heikki on tulossa Ruottista, Antti muisti yhtäkkiä.

Uutinen sai Annikin ilmeen kirkastumaan heti.

– Vai on! Sehän on mukavaa. Tuleeko se Ristoa kahtomaan?

– Minä vähän luulen, että lähinnä Erkkiä, Antti vastasi.

– Jaa...? Mitä ihmettä ne pojat oikein puuhaa? Annikki katsoi silmät suurina olkapäitään kohauttavaa Anttia. – Vastahan Heikki oli loppukesästä täällä.

– Nii, ei se ennen käynyt kun korkeintaan kerran vuodessa.

– Mukavahan se tietenkin on, että käy useammin. Annikki vei maton aitan uumeniin.

– Ohan se, Antti myönteli auliisti.

Erkki parkkeerasi autonsa Hoikan Säästöpankin eteen, Kari Kaukovaaran hopeanhoitoisen maasturin taakse. Langon tapaaminen ei ollut todellakaan ollut Erkin toiveissa, mutta minkäs teki, pieni kunta ja pienet piirit. Erkki astui sisään pankkisaliin.

Kari luki pienen lasipöydän ääressä lehteä mutta pomppasi heti sohvalta ylös, kun näki Erkin.

– Katos, terve! hän sanoi. – Miten hurisee?

– Ei valittamista, Erkki virnisti ja nosti lippalakkinsa takaraivolle.

Karin tanakanleppoisa olemus ja hyrisevä ääni olivat pelkkää kuorta, hämäystä, sen Erkki tiesi tarkkaan. Ja vaikka Kari hymyilikin leveästi, hänen silmänsä paljastivat ahneen uteliaisuuden.

– Helenalta kuulin, että teille on tulossa saksalainen turistiryhmä.

– Tulossa on joo, Erkki vastasi ykskantaan.

– Miten ne tiesivät tänne pyrkiä?

– No, olihan meillä jo elokuussa muutamia saksalaisia, ja ne oli niin tyytyväisiä Osmon luontopolkuun, että se matkanjärjestäjä otti uudelleen yhteyttä, kyseli semmosta erämaavaellusta.

– Että oikein karhunkierros, vai? Kari tuijotti herkeämättä Erkkiä.

– Jotain sen tapaista, Erkki naurahti. – Metsästysretkistähän ne olisivat olleet kiinnostuneita, mutta Metsästysseuralta tuli jyrkkä ei. Ja sama vastaus tuli Puolangaltakin. Ei ne kai halua enää saksalaisia kiväärimiehiä tänne.

Karin mustat, pensasmaiset kulmakarvat olivat kohonneet huomattavasti.

– Niinpä niin, hän mutisi. – Eipä niin. Mutta hyvä bisnes se voisi olla.

– Varmaan olisi joo, Erkki myönsi. – Suomi rupeaa olemaan halpa maa sakemanneille. Jotain hyötyä siitä devalvaatiostakin oli. Mitä ite? Tulit lukemaan päivän lehet vai?

– Noo, ei nyt sentään, Kari römäytti muhevan naurunsa ilmoille. – Pankinjohtajan juttusille oon menossa.

Erkki siristi ilkikurisen näköisenä silmänsä entistäkin viirumpaan.

– Jaa että juttusille? No, mee ihmeessä, kun näyttää vihreetä valoa.

Kari kääntyi katsomaan oven pielessä olevaa summerivaloa. Punainen oli tosiaankin vaihtunut vihreäksi. Valojen yläpuolella komeili pankinjohtaja Laila Heikkisen nimi.

– Niin näkyy. Mutta kuule, oota hetki, niin minä tarjoan sulle lounaan tuossa baarissa.

– Kiitti vaan mutta en minä nyt ehi, Erkki vastasi. – Pitää käydä Puolangalla ja sitten vielä hakemassa velipoika.

– Joko Risto pääsee pois?

– Ei kun Heikki, Erkki korjasi. – Heikki tulee Ruotsista. Se auttaa mua tampparin korjaamisessa.

– Joskus toiste sitten. Kari kohotti kättään. – Terve.

– Terve. Erkki otti lippalakin päästään ja meni pankkitiskille.

– Päivää vaan.

– Päivää päivää. Pankkivirkailija hymyili ystävällisesti.

Erkki laski lakkinsa tiskille.

– Oliskohan mulle tullut Saksasta rahaa?

– Katsotaan. Virkailija näppäili tottuneesti tarvittavat tiedot koneesta esiin. – On tullut. 4 800 D-markkaa.

Voi, kun Eeva olisi täällä!

Se oli lause, joka oli pyörinyt Annikin päässä monet kerrat Riston sairaalaan joutumisen jälkeen. Joskus hän tuli huokaisseeksi sen ääneenkin. Lähes päivittäin nousi mieleen jokin uusi kysymys, johon olisi kaivannut tyttären viisaan vastauksen. Ja usein tuli myös niin ankaria murheen tunteita, että Annikin oli paettava toiseen huoneeseen, ettei Antti olisi

äitynyt peräämään syytä silmien kostumiseen. Tokihan Annikki tiesi Antin vallon hyvin käsittävän, mistä oli kysymys, mutta sitä toisen väkäämistä tai murahtelua Annikki ei jaksanut. Koskaan ei oltu voitu puhua suoraan Riston tilasta. Antti livahti metsälle, Erkki mäkeen, ja Helenaa Annikki ei tohtinut rasittaa huolillaan. Jaanalla oli kylliksi omia murheita, ja Heikki taas kävi niin harvoin kotona, ettei silloin haluttanut puhua ikäviä. Ja Liisa pieni... Liisa oli niin herkkä ja niin tuskainen Riston takia, että Annikki yritti hänen aikanaan olla mahdollisimman vahva.

– Voi, kun sinä olisit täällä, hän huokaisi puhelimeen, ja kuin kaikuna kantoi Eevan huokaus Paraisilta.

– Vastahan me siellä oltiin. Sun täytyy, äiti, ymmärtää sekin, että Erkillä on omat kiireensä. Enkä mä usko, että Ristokaan välittäisi siitä, että siellä joka päivä käytäisiin.

– Minä oon taas tänään aatellut, että minkä takia siinä kävi niin...

– Saisit nyt jo lopettaa semmoset. Sun on ihan turha miettiä syitä ja syyllisiä, usko mua.

– Ei sille voi mitään, Annikki valitti surkeana. – Ne tulee vaan ne ajatukset. Sitä mietti, että mitä on tehnyt väärin... Annikin lause katkesi kuin leikaten, kun Antti tuli ulkoa sisään. – Isä tuli ja lähettää terveisiä. Täällä on Eeva, hän selitti vieressä toljottavalle Antille.

– Jaaha jaaha. Antti riisui tikkitakkinsa ja iski lippalakin naulaan.

– No niin, sano Stigille terveisiä, ja voikaa hyvin. Hei hei.

– Mitä sinä nyt taas Eevalle valitit? Antti kysyi, kun Annikki laittoi kuulokkeen paikoilleen.

Annikki ei vastannut. Hän meni tiskipöydän luo ja otti pannun kahvinkeitimestä. Antti istuutui keinutuoliinsa.

- Juotko sinä kahvia?
- Tottakai, Antti vastasi heti. – Minä jo aattelin, että eikö täällä ollenkaan saa päiväkahvia.

- Sellasia ne äidit on.
 - Stigu oli tullut pyörätuolillaan huoneeseen puhelun aikana.
 - Niin näyttää olevan, Eeva hymähti. – Jos ei surra Erkkiä, niin sitten surraa Ristoa.
 - Mikä hätä Erkillä on? Stigu kysyi rullatessaan itsensä työpöydän ääreen. Pöydällä komeili hänen tietokoneensa.
 - Eihän sillä nyt mitään hätää ole. Tuli vaan mieleen ne ajat, kun se ryyppäsi ja äiti kärsi.
 - Ai jaa. Stigu kytki virran tietokoneeseen ja jäi odottamaan koneen käskyjä. Hiljainen hurina oli hetken ainoa ääni korkeassa, valoisassa huoneessa.
 - Eeva katseli mietteliään näköisenä ikkunasta pihalle. Paraisten syksy oli punastuttanut vaahteran lehdet.
 - Muuten, minkä takia Erkki rupesi silloin aikanaan ryyppäämään?
 - Mietis nyt vähän ite, Eeva sanoi. – Jos sä olisit rääkännyt itteäsi vuosikaudet ja tavoittelisit tosissas kultaa, ja sitten kävis niin kuin Erkillä, Suomi jäi pronssille olympialaisten viestihiihdossa, kun Erkki epäonnistui omalla osuudellaan. Se oli kova paikka.
 - Varmaan niin, Stigu nyökytteli.
 - Erkkihän masentui täysin.
 - Ja tarttui pulloon.
 - Niin joo, siihen oli kai helpointa hukuttaa se häpeä, Eeva pohti. – Ja siitä se kierre sitten lähti. Mutta onneksi se on ollutta ja mennyttä.

– Nyt hän humaltuu työstä, Stigu sanoi.
– Voihan sen niinkin nähdä. Eeva laski kätensä Stigun hartioille ja hieroi hitaasti ja sitkeästi. – Mutta pysyypä ainakin korkki kiinni. Sä alat sen sijaan saada jo pysyviä lihasjännityksiä omasta työstäsi. Sietäisi vähän jumpata välillä.

– Kyllä, rouva tohtori.

– Olet ollut täällä nyt pari kuukautta. Onko sinulla sellainen tunne, että olosi on helpottunut?

Risto nosti katseensa pöydän pinnasta. Vastapäätä istuva valkotakkinen lääkäri oli häntä nuorempi nainen, jonka hiukset olivat huolettomasti poninhännällä. Katse oli terävä mutta suu hymyili myötätuntoisesti.

– On... Risto nielaisi.

Lääkäri nyökkäsi selvästi tyytyväisenä ja jatkoi sitten pöydällä olevan potilaskansion tutkimista. Risto puristeli sylissään lepäviä käsiään ja antoi katseensa kiertää pientä huonetta. Keltaiset seinät, kiiltävänharmaa lattia, vihreävalkoruudulliset lyhyet verhot ikkunassa ja ikkunanlaudalla hyvinvoiva saniainen. Kun Risto nojautui tuoliaan vasten, olkapäät osuivat takana olevaan hyllykköön. Se ulottui katosta lattiaan ja oli täynnä kirjoja ja erivärisiä kansioita. Huone tuntui melkein ahdistavan pieneltä.

– Unihäiriöitä ei enää ole, lääkäri luki ääneen kansioon kirjattuja tiedonantoja. – Ja ruokakin maistuu.

Kun hän kohdisti taas katseensa Ristoon, tämä tunsi sen sisältävän vaatimuksen jonkinlaisesta vastauksesta.

– Minä saan kyllä vielä lääkkeitä, Risto selitti hiljaisella äänellä. Hän ei ollut varma, oliko lääkäri edes kuullut häntä. Ainakaan tämä ei reagoinut mitenkään hänen lausumaansa.

– Painosi on lisääntynyt.

Risto nyökkäsi myöntymisen merkiksi.

– Sinähän kerroit, että laihduit viisitoista kiloa vuoden aikana. Risto nyökkäsi uudelleen.

– Niin... kun tuli se konkurssi ja ero... ja kaikkea...

Vieläkin Ristosta tuntui vaikealta olla huomion kohde ja merkintöjen aihe. Lääkärin intensiivinen tarkkailu hämmensi hänet. Katse etsiytyi taas tämän tästä sylissä oleviin käsiin.

– Olemme ehdottaneet yhteistä tapaamista perheesi kanssa.

– Minulla ei ole perhettä, Risto vastasi nopeasti ja joutui heti selittelemään itseään. – Tai siis... minä olen eronnut ja lapset ovat maailmalla...

– Lähinnä onkin ajateltu...

– Minä en halua, että mun iäkkäät vanhempani sotketaan tähän! Risto sanoi kiihtyneesti ja pinnisti kaikkensa pystyäkseen katsomaan lääkäriä silmiin, saadakseen vakuuttavuutta sanoilleen.

– Mutta asuthan heidän luonaan, lääkäri totesi levollisesti.

Risto nieleskeli. Kurkku tuntui hiekankuivalta.

– Niin, väliaikaisesti.

Erkki oli käynyt tapaamassa Puolangan kunnanjohtajaa, ja tämä oli suhtautunut myötämielisesti siihen, että Osmon järjestämät luontoretket koukkaisivat myös Puolangan puolella.

Hepokönkään komea koski oli nimittäin Erkin mielestä näyttämisen arvoinen ja kumivenematka sieltä Kalajärvelle varma elämys ulkomaisille turisteille. Kunnanjohtaja Karvonen oli ollut samaa mieltä, tottakai.

Heikki oli ehtinyt jo odotella jonkin aikaa Kajaanin lentokentällä, ennen kuin Erkki pyyhälsi autollaan paikalle.

Sieltä veljekset ajoivat suoraan teollisuushallille, jossa tamppari nökötti valmiina kuin potilas leikkauspenkillä.

Miehet pukivat haalarit ylleen ja ryhtyivät töihin. Koneen ulkonäkö oli muuttunut varsin paljon kesästä. Siinä oli nyt huomattavasti leveämpi puskuosa, ja telaketjut puolestaan olivat vaihtuneet kapeampiin. Mutta toki sen vielä vanhaksi tamppariksi tunnisti.

– Minä oon tilannut kuljetusauton lauantaiksi, Erkki sanoi. – Saadaankohan me tämä siksi valmiiksi?

Heikki kyhnytti paksua niskaansa.

– Eiköhän. Ei tätä kannata loputtomiin trimmata ennen koekäyttöä.

– Nii minäkin aattelin, Erkki nyökkäsi tyytyväisenä.

– Sinne Oulun lähellekö me mennään?

– Joo, siellä on mahtava turvesuo. Mehän voidaan olla pari yötä Oulussa, eihän sinne kannata edestakasin joka päivä ajaa. Pikkusen alkaa jo jännittää, että toimiiko tämä. Erkki taputti tampparin kylkeä.

Heikki ruuvasi ajokopin takana olevan tuulettajan suojankuoren kiinni.

– Tositilanteessa ne heikkoudet vasta paljastuu, hän mutisi puoliääneen.

– Niihän se on, Erkki myönteli. – Toivotaan vaan, ettei tule sade. Silloin se olisi hukkareissu.

– Ainakin Ruotsin teeveessä luvattiin viideksi vuorokaudeksi poutaa, Heikki sanoi ja pudottautui koneen päältä lattialle.

– Joo joo, mutta Ruotti on Ruotti ja Suomi on Suomi, Erkki nauroi.

Tampere oli harmaa ja sateinen. Jaakko harppoi nopein askelin autoltaan tavaratalon tarjoamaan valoon ja lämpöön.

Tupatentäydet lehtitelineet houkuttivat, mutta Jaakko ohitti ne ja suuntasi kulkunsa kosmetiikkaosastolle, erilaisten tuoksujen hämmästyttävän sopuisaan valtakuntaan.

Erään tuote-esittelypöydän ympärille oli kerääntynyt joukko naisasiakkaita. Ja sieltä hattujen ja huivien takaa pilkisti Jaakolle tuttu terhakka hiuspehko. Jaanan ääni kaikui pehmeänä mutta määrätietoisena.

– Virkistävän persikkanaamion jälkeen tuntuu ihanalta levittää tätä yövoidetta kasvoille ja kaulalle. Se imeytyy nopeasti ja jättää ihon silkinpehmeäksi. Tällä viikolla siis myös tämä kasvipohjainen tuote tutustumishintaan. Ja kun ostatte sekä päivä- että yövoiteen, saatte lahjaksi tämän silmänympärysten herkälle iholle tarkoitettun hoitovoiteen...

Jaana oli niin uppoutunut työhönsä, ettei huomannut myhäilevää Jaakkoa ennen esittelyn loppua. Eikä hän kovin ilahtuneelta näyttänyt silloinkaan.

– Terve, Jaakko sanoi tullessaan tiskin luo. – Sinähän olit hyvä.

– Mitä sinä täällä teet? Jaana sähähti, kun oli ensin varmistanut, ettei yksikään asiakas ollut enää lähettyvillä.

– Tulin katsomaan sinua. Enhän minä ole ennen nähnytkaan sua näissä hommissa.

Jaana asetteli tiukan näköisenä voidepurkkeja toistensa päälle.

– Tiedät varsin hyvin, että minä en halua, että ihmiset näkevät sinun maleksivan kaupungilla keskellä päivää. Joku voi ajatella, että sinä olet työtön.

– Minähän olen työtön, Jaakko vastasi.

- Hsss! Jaana suhisi kauhistuneena.
- Ei siinä ole kuule mitään häpeämistä. Jos on työtön niin on työtön, se ei ole edes kovin harvinaista tänä päivänä...
- Hiljaa, Jaana sai katkaistuksi Jaakon selostuksen juuri parahiksi, sillä alati tyylikäs Lisbeth Nylund puikahti kuin tyhjästä Jaakon kylkeen.
- Hei!
- Hei hei! Jaana loihti väkisin hymyn kasvoilleen.
- Ai, hei vaan, Jaakkokin nyökkäsi, ja Lisbeth Nylund soi luultavasti tarkoin harjoitellun, veikeän katseen luonnonvalkoisen huopahattunsa alta. – Ostoksillako ollaan? Jaakko jatkoi.
- Ei ei, Lisbeth Nylund naurahti kepeästi. – Minä tulin katsomaan Jaanan performanssia mutta taisin taas myöhästyä.
- Juu, minä lopetin juuri, Jaana vastasi.
- Voi miten harmi, Lisbeth Nylund puuskahti aavistuksen verran liian teatraalisesti.
- Se olikin hyvä esitys... Jaakko aloitti mutta vaikenen saman tien nähdessään, kuinka Jaanan kulmat kurtistuivat.
- Eikös sinun pitäisi palata jo töihin, Jaakko? Lounasaika on kohta ohi.
- Aha... Jaakko ymmärsi kyllä vaimonsa sanojen painon. – No niin, täytyy kai tästä lähteä, hän ryki. – Hei vaan.
- Hei hei. Lisbeth Nylund kohotti hiukan pehmeän mustan nahan verhoamaa kättään. Sitten hän kääntyi Jaanan puoleen yhtä viattomana kuin paratiisin käärme. – Vai on Jaakko löytänyt uuden työpaikan?
- Jaana pihisi kiukusta tullessaan parin tunnin päästä kotiin. Hän käveli korot kopisten päällystakki yllään suoraan

olohuoneeseen. Jaakko löhösi sohvalla ja luki iltapäivälehteä. Lasipöydällä oli puolikastuopillinen olutta.

– Tämä on täysin sietämätöntä!

– Mitä... mik? Jaakko katsoi hölmön näköisenä vaimoaan.

– Lisbethkin on tiennyt vaikka kuinka kauan, että sinut on potkittu pois pankista!

– Aha...

– Ja minä joudun kuuntelemaan kaiken maailman vihjailuja! Jaana kimotti. – Mitä sinä oikein olet siellä tehnyt?! Vastaa!

– En minä mitään ole tehnyt... Jaakko nousi istumaan. – Koittaisit nyt, Jaana, ymmärtää...

– Minä en halua ymmärtää! Jaana huusi. – Kuinka sinä voit edes pyytää sellasta, kun koko minun maailmani on romahtanut!

– Ai että sun maailmasi on romahtanut?! Jaakon ääni oikein vingahti epätoivosta. – Entä minun maailmani?! Kyllä minä odottaisin tässä tilanteessa edes vähän ymmärrystä.

Muistaakseni sinä lupasit rakastaa minua vastoinikäymisissäkin.

Jaanan sieraimet laajenivat ärtymyksestä.

– Oli miten oli, hän puuskahti. – Mutta täällä sinä et voi ruveta lojumaan, naapurit alkavat ihmetellä.

– Aivan samantekevää mulle.

– Mutta ei mulle! Jaana olisi mielellään polkaissut jalkaa sanojensa pontimeksi ellei alla olisi ollut kauniinkiiltävää parkettia.

Jaakko huokaisi raskaasti.

– Joka tapauksessahan meidän on täältä pian muutettava. Vuokra nousee niin helkutisti nyt, kun tämä ei ole enää työsuhteasunto.

– Mutta kun minä en halua muuttaa!

– Pakkohan meidän on, Jaakko sanoi alistuneesti.

Metsolat ovat täällä taas!

Leppävaaran tilalla koetaan jälleen arkisia iloja ja suruja. Riston masennus helpottaa, ja hän pääsee töihin piirrustuskurssin opettajaksi. Samaan aikaan Urjan rinteiden rahahuolet alkavat pikkuhiljaa järjestyä, ja Jaana perustaa menestyvän kapakan.

Tummia pilviä kuitenkin kerääntyy tilan ylle, kun traaginen tapahtuma romahduttaa arjen. Erkki ajautuu takaisin alkoholin pariin, mutta ei onneksi ole surussaan yksin. Paksuinkin pilviverho päästää lävitseen kuitenkin myös valoa, ja juhannuksena Metsolat ja heidän tuttavansa kokoontuvat juhlistamaan keskikesää yhdessä.

Metsolat on rakastettu suomalainen draamasarja, jota esitettiin alun perin 1993–1995. Kuvitteelliseen kainuulaiseen Hoikan kuntaan sijoittuva sarja seuraa Metsoloiden perhettä, jonka monenlaiset ihmiset ja tarinat osuivat lähelle suomalaisten katsojien sydämiä.

Kirjasarjan kirjoittajatiimi koostuu myös *Metsolat*-televisiosarjaa käsikirjoittaneista suomalaisen tv-alan ammattilaisista.